

(המשך מעמוד 15)

שנייה פנתה מיוזמה, דרך בית-גוברין ל- בית-לחם, כדי למנוע כיבוש דרום הארץ בידי הצבא הירדני. פיצול זה תרם תרומה מה מכרעת להצלת המדינה ולשכירת ה- צבא המצרי. הגייס הצפוני הובס ונסוג, הגייס המיוזמי כותר בכיס-פלוגיה. ברור כי החלטות אלה הושפעו מאד ענייני האינטרס המצרי ה- צר. אך כזו מו שסבור כי זה הכל, אינו מביין מה התרחש. ההתער- בות המצרית נישאה על גלי ה- התלהבות הערבית. זאת - היותה התלהבות אמיתית לגמרי, והיא מחזיקה מעמד עד עצם היום הזה. ההתנהגות המצרית למען הצלת פלסטין אינה המצאה. היא נובעת מזב הנשמה הערבית, השוכנת בי- לב המצרי.

במלחמת 1948 שירתתי בחזית המצ- רית. ראיתי קצינים וחילים מצריים. ראוי תי מצרים כהיעור, בני הדרום המצרי, שגדלו הרחק-הרחק מגבול סיני. מי שנפ- גש עימם, בשהה-הקרב ובשיחות אחרי לכידתם, אינו יכול להטיל ספק בכנות ההזדהות הערבית של העם המצרי.

לא היתה טעות!

א נוואר אל-סאדאת החמיץ את מלחמת 1948, כי היה רוב הזמן ב- כלא. בשעה שמנחם בגין ניצח על מיל- חמת האירגון הצבאי הלאומי בכובש ה- ברטי, תוך הפרת המרות של המוסדות הלאומיים היהודיים, עסק סאדאת בפעור לה מחתרית נגד הבריטים במצריים, ומשרתם - המלך פארוק. לפחות פעם אחת נפגשו שתי המגמות: כאשר שלח לח"י את אליהו חכים ואליהו בית-צורי להרוג את הלורד מוין, סמל השלטון הבריטי, בקאהיר. כאשר החלים סאדאת לנסוע לירושלים ולנאום בכנסת, האם ידע כי יו"ר הכנסת, יצחק שמיר, הוא האיש ששלח את שני-אליהו לבצע את המעשה, שהלהיב בשעתו את דמיון הנוער המצרי?

מלחמת 1948, שהוסיפה בושה על חר- פה, הובילה במישרין אל מהפכת הקצי- נים הצעירים ב-23 ביולי, 1952. עבד-אל- נאצר, סאדאת וחבריהם החליטו כי יש לסלק את המישטר הרקוב, כתנאי מוקדם לכל תקומה לאומית.

מאותו רגע החלה פרשת היחסים בין ישראל ובין מצריים החדשה. השבוע נפוצה האימרה האופי- נתית שההתנגשות בין שתי המ- דינות היתה "טעות". מעין אי- הבנה. זוהי שטות, שגם שימעותן פרם התפתה זה. לא היתה "פ- טעות". לפיכך זה היה הגיון.

אם היתה אי-הבנה, הרי היתה כולה בצד הישראלי - רוב המנהיגים הישרא- ליים לא הבינו, ואינם מבינים גם היום, את עומק הקשר בין מצריים לבין שאר חלקי העולם הערבי.

כאשר ניצחה ההפיכה, היה מנהיגה גנרל קשיש שנבחר לצורכי ייצוג: מוחמד נבי, מקציני מלחמת 1948. איש סולי- די, מעשן מיקטרת, דויד בן-גוריון נקט עמדה פושרת כלפי ההפיכה. הוא אף הו- דיע שהוא מוכן לנסוע לקאהיר כדי לדבר עם נגיב - מתווה ישראלית שחזרה על עצמה פעמים רבות. ללא כל תוכן ממשי. הובר השתנה באופן חד, כאשר נת- גלה, תוך כמה חודשים, כי השלים האמיתי הוא גבר צעיר, נמרץ, מקסים ומהפכני - במאל עבד-אל-נאצר. בן-גוריון ראה בו מן הרגע הראשון איום. אולי היה זה יחס אישי - בן-גוריון כבר היה זקן, יודע כי שנות-שילטונו ספורות. המצרי ייצג דור חדש, שכל חייו לפניו, דור די- נאמי ובעלי-יכולת. (איש לא העלה על דעתו שעבד-אל-נאצר ימות שלוש שנים לפני בן-גוריון.)

ירוחם לא נסע

פי כי הערויות והסימנים, לא היתה לקצינים הצעירים דיעה מגו-



המהפכה: עבד-אל-נאצר ונג'יב (מאחור, בפרופיל, סאדאת)



מוטעת המהפכה: סאדאת ראשון מימין, עבד-אל-נאצר ונג'יב משמאל